

DRAGA ZEMLJA, KAKO TI GRE

MARKO POGAČNIK

Draga Zemlja, kako ti gre

IZZIV LETA 2012

*59 temeljnih kamnov miroljubne Zemljine civilizacije
Knjiga, ki ustvarja energijsko polje*

Knjiga, ki je pred vami, je posvečena kolikor mogoče umirjenemu soočenju z izzivi, ki jih Zemlji in človeštvu prinašajo podnebne spremembe in z njimi povezane ekološke nevarnosti.

Pred kratkim sem se vrnil s Filipinov in na las ušel enemu od treh mogočnih tajfunov, ki so deželo pretresli v letu 2006. Takšnih viharjev, ki vržejo na tla cele dežele, prejšnji rodovi niso poznali.

Med poletom v Evropo sem si ogledal film nekdanjega ameriškega podpredsednika Al Gora *Neprijetna resnica*. Govori o neslutelih posledicah klimatskih sprememb. Pravkar sem na Filipinih doživel resničnost njegovih napovedi: Zemlja in človeštvo se dandanes soočata z najbolj izzivalno ekološko krizo, pri čemer skušamo še vedno prikrivati njen resnični obseg.

Spoštujem in zagovarjam na koncu filma naštete predloge, kaj storiti, da bi se ognili grozeči kataklizmi. Gre za ukrepe tako imenovane »osebne ekologije«: spremeni svoje miselne vzorce, način, kako se poslužuješ sodobnih tehnologij, svoje osebne odnose do okolja ...

Navdih, ki ga želim posredovati s to knjigo, pravi, da predlagane odločitve ne morejo bistveno pomagati, če se ne odločimo za naslednje, bolj odločne korake:

1. Nemudoma se moramo odreči običajni predstavi, da je Zemlja nemi nihče. Zemlja je predvsem neznansko ustvarjalna in neskončno modra zavest. Zadnji čas je, da priznamo njene sposobnosti komuniciranja in sodelovanja. Pogovorimo se z njo o možnostih, kako naj bi preprečili ekološki zlom planeta, možnostih, ki si jih je kot Gaja, mati stvarstva, zamislila in jih že udejanja. Začnimo končno sodelovati z njenim načrtom »prve pomoči«!

2. Čas je za učenje nenavadnega jezika, ki ga za komunikacijo uporabljajo Zemlja in holografski drobci (fraktali) njene zavesti, okoljski duhovi oziroma elementarna bitja. Vaje in meditacije, ki jih predlagam v knjigi, ponujajo možnost poglobljanja v slovnico tega univerzalnega jezika. Gre za jezik, ki ga Gaja že dolgo uporablja, da bi se razodevala skozi naša telesa, domišljijo in intuicije, čeprav se tega ne zavedamo.

3. Čas je toliko dozorel, da smemo izpovedati svojo ljubezen Zemlji ne da bi se nam kdo posmehoval. Vprašajmo jo, kako ji gre. Še več: pogovorimo se z Gajo o različnih vidikih miroljubne civilizacije, ki jo

želimo v prihodnosti – kolikor mogoče že danes – ustvariti na njenem površju. Poprosimo jo za njeno podporo in za vodstvo, da bi se naše srčne želje uresničile.

Marko Pogačnik

V Šempasu, 3. decembra 2006

Knjiga je torej zasnovana kot živ dialog z bitjem Zemljo. Jezik, s katerim nas Zemljina zavest zadnja leta nagovarja v obliki nelogičnih naravnih pojavov, kot so na primer krogi v žitu, sem po svoje preoblikoval, da bi Zemlji prenesel sporočilo našega spoštovanja in ljubezni. Skušam jo seznaniti z našimi vizijami nove, miroljubne civilizacije, za katero si prizadeva čedalje več ljudi po svetu, civilizacije, ki ni mogoča brez komunikacije z Zemljino zavestjo. Projekt bo najbolje uspel, če bo knjigo prebiral sebi in Zemlji na uho čim več ljudi po svetu. Na srečo bo skoraj hkrati izšla v nemškem, angleškem in italijanskem jeziku.

Otrokom in starkam mora pač nekdo drug brati knjige. Srečen sem, ker ste se tudi vi odločili, da boste Zemlji (seveda hkrati tudi v svoje dobro) in njeni zavesti, ki utripa v vsakem od nas, prebrali knjigo, s katero ji želimo sporočiti, da se ljudje na njenem površju spreminjamo, da se spet srčno zanimamo zanjo in jo imamo radi.

Knjiga je s pomočjo posebnih energijskih risb, ki se ritmično pojavljajo v njej, oblikovana tako, da jo zavest Zemlje in njeni elementarni nivoji lahko »slišijo«.

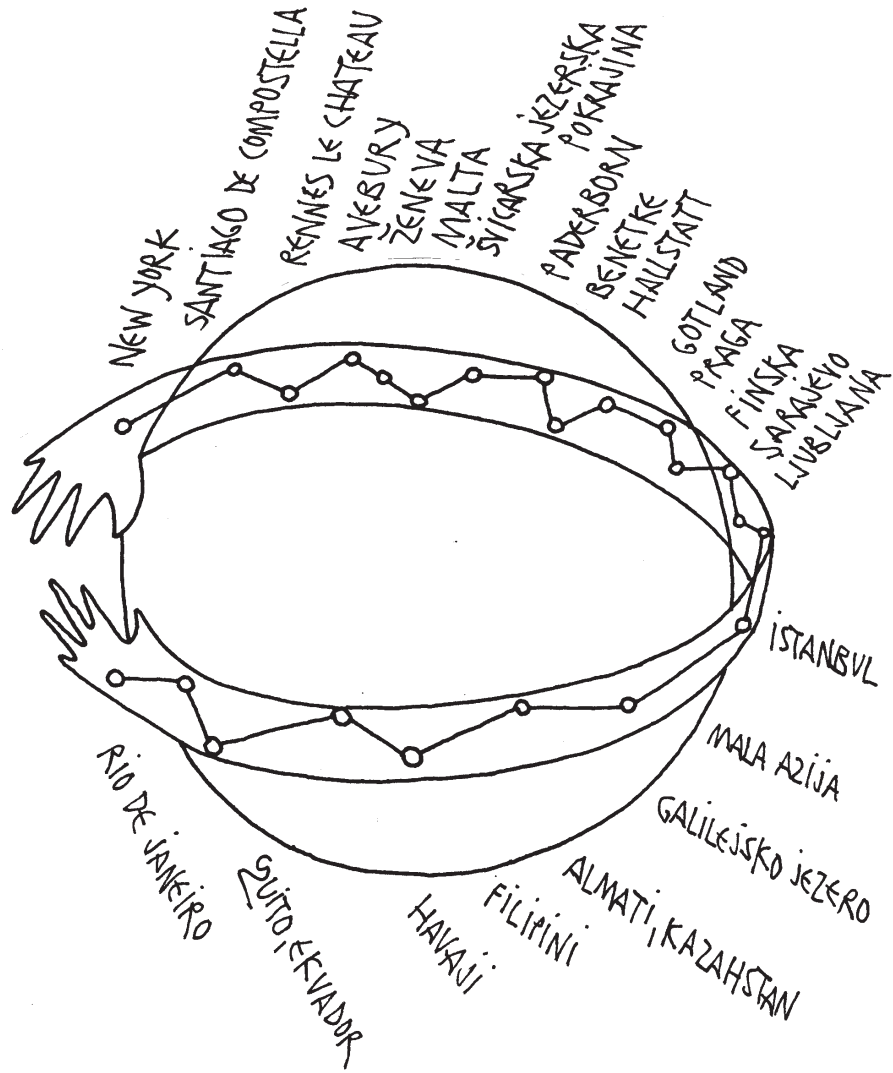
V zadnjih treh letih je nanoslo, da sem zaradi različnih projektov, povezanih z akupunkturo Zemlje in s svojo umetniško dejavnostjo, obiskal številne kraje na Zemljini obli. Na podlagi izkušenj in geomantičnih dognanj sem med njimi izbral 23 krajev in pokrajin, ki tvorijo temeljno ogrodje knjige.

Knjiga pa ni poročilo o teh popotovanjih, bolj gre za resen poskus navezave pogovora z Zemljo kot celoto, bolj natančno, za posredovanje pri vnovični navezavi komunikacije med človekom in Zemljino zavestjo.

Prepričan sem, da je dandanes po svetu veliko ljudi, ki si goreče želijo spoznati Zemljo kot celostno bitje in z njo razviti ljubeč, ustvarjalen odnos. Pri tem nas ovira naša odtujitev zemeljskemu vesolju, ki smo jo podedovali od svoje civilizacije, ki temelji predvsem na razumu.

Knjiga je zasnovana tako, da nam lahko praktično pomaga znova vzpostaviti osebni in kolektivni odnos do Zemlje kot celote. To je tudi razlog, zakaj je knjiga oblikovana kot interaktivni subjekt.

V njej boste našli 23 celostranskih črno-belih ritmičnih risb, ki v knjigi učinkujejo kot njena vitalno-energijska polja. Oblikovana so tako, da so uglašena z različnimi kvalitetami Zemljine zavesti.

Njihova naloga je omogočiti Zemljini zavesti, da je v knjigi na podlagi resonance neposredno navzoča oziroma nasprotno, da se bralka ali bralec lahko poveže z njo. To je mogoče zato, ker so »energijske risbe« ustvarjene po načelu »horor vacui« (strah pred praznino).

S pojmom »strah pred praznino« so umetnostni zgodovinarji napačno poimenovali način umetniškega poslikavanja ploskev pri prvobitnih plemenih. Otroci in pripadniki prvobitnih ljudstev dano ploskev večinoma izrabijo v celoti, na njej ne ostane nič praznega. Pri tem pa ne gre za strah, prav nasprotno, gre za navdušenje nad polnostjo življenja in popolnostjo zemeljskega kozmosa, s katerim so otroci in prvobitna ljudstva še v stiku. Risbe po načelu »horor vacui« ustrezajo celostni naravi Zemljine duše, ki prežema vse življenje in oživlja vsak njegov posamezen delček.

Energijskim risbam se pridružuje devetinpetdeset poglavij, ki sestavljajo samo telo knjige. Triindvajset poglavij namenjam krajem in pokrajinam, v katerih je zasidran trak ljubezni in čaščenja, sestavljen iz omenjenih 23 krajev. Položen je tako, da ovija Zemljo. (Glej risbo!) Začenja se v New Yorku, teče čez Evropo, Azijo, Oceanijo, Južno Ameriko in se končuje v Rio de Janeiru. Obkrožanje Zemlje se začne v Severni in konča v Južni Ameriki. Gre torej za odprti krog, pravzaprav za spiralo, ki se bo še tesneje spojila, ko bodo to knjigo brali tudi drugod po svetu.

Preostalih šestintrideset poglavij posvečam različnim temam, ki so odločilnega pomena za nastanek nove miroljubne civilizacije. Ta naj bi se rodila iz vrtinca sprememb, ki se že dogajajo ali nas še čakajo. Teme si sledijo tako, da po vrsti spreminjajo ukoreninjene vzorce in predstave o različnih vidikih življenja.

Da bi tudi pri tem spoštovali celostni princip, je vsebina vsakega od devetinpetdesetih poglavij izražena z besedo in sliko.

Devetinpetdeset risb je namenjenih naši desni možganski polovici in čustveno-intuitivnemu miselnemu načinu. Devetinpetdeset besedil pa ustreza logično-racionalnemu mišljenju in levi možganski polovici.

Če odprete knjigo pri katerem koli poglavju, se skozi dvojico risba-besedilo vsakič zrcali celostna organizacija našega mišljenja in občutenja. To omogoča, da prebrano shranimo v svoj spomin ter tako součinkujemo v procesu preobražanja človeka in Zemlje.

Da bi bilo bralki/bralcu omogočeno še drugačno sodelovanje pri poraja-

nju nove skupnosti med Zemljo, ljudmi in vesoljem, so k vsakemu sklopu poglavij predlagane tudi vaje, ki jih lahko izvaja, kdor bi rad pridobil še dodatne izkušnje k danim temam.

Kdor pa bi se želel še bolj poglobiti v procese osebnostne in planetarne preobrazbe, naj posamezne vaje redno opravlja daljši čas; ene naj opušta in jim vedno dodaja nove ...

Knjiga naj postane stalni »priročni« svetovalec, ki nam bo stal ob strani v labirintu prihajajočih let temeljite preobrazbe zemeljskega prostora, da bi nam omogočil ustvarjalno sodelovanje v tem procesu. Zato je tudi vsaka enota zastavljena celostno. Knjigo lahko odprete in prebirate, kjer koli želite, ali pa se odprete poglavju, ki se vam v danem trenutku zdi pomembno.

Še nekaj! Zasnova knjige je videti zelo kompleksna in domišljena, kar pa ne pomeni, da je projekt nastal iz glave. Prav nasprotno! Prek sanj sem spoznal, kako je mogoče narediti knjigo, skozi katero bi celostna zavest Zemlje (tako rekoč skrivaj) navezala pogovor z ljudmi, nakar bi iz tega skupnega delovanja nastalo še marsikaj praktičnega.

Pa, poskusimo! Med gledanjem in branjem bodite sprejemljivi za lastne notranje pobude. Prisluhnite navdihom, ki se bodo morda porodili iz vaše lastne biti.

Marko Pogačnik

Šempas, 12. marca 2006

VSEBINA

Posvetilo *Knjigi na pot*

Avtor knjige: Marko Pogačnik

© AURA ZALOŽNIŠTVO, d.o.o. Celovška 189, Ljubljana, tel. 01/ 5073688.
e-pošta: aura@amis.net

Brez pisnega dovoljenja založbe AURA je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah. © Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

130.33

POGAČNIK, Marko, 1944-

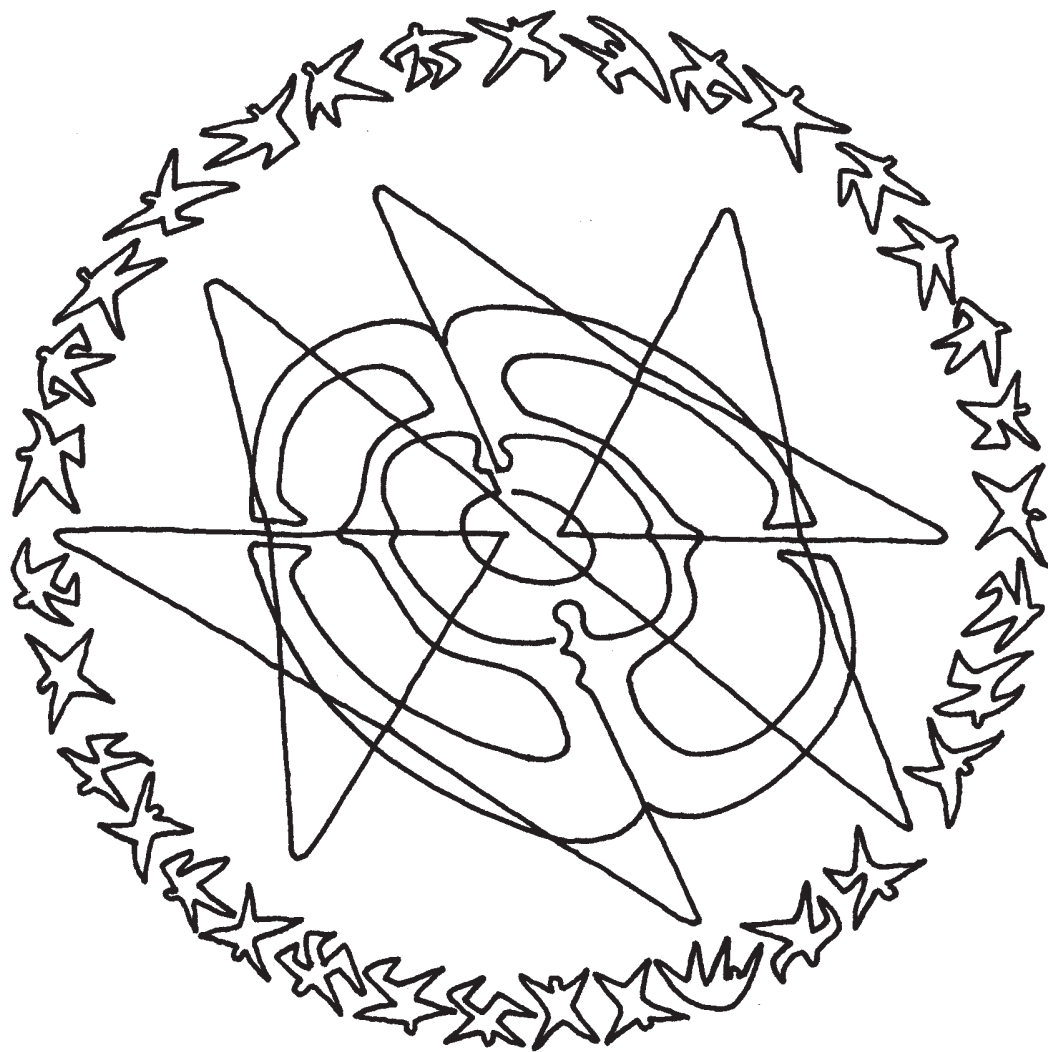
Draga zemlja, kako ti gre : izziv leta 2012 : 59 temeljnih kamnov miroljubne Zemljine civilizacije : knjiga, ki ustvarja energijsko polje / Marko Pogačnik. - Ljubljana : Aura, 2007

ISBN 978-961-6087-36-0

235664640

1. Zemljin prostor: Zemljina ekosfera, Zemljino vesolje
2. Zazvenelo je obdobje preobrazbe
3. New York: Megaliti na Manhattnu
4. Sinergistična podoba sveta
5. Svetovi v Zemljini notranjosti
6. Santiago de Compostella, Španija: Pot srca
7. Srčni sistem Zemlje in človeka
8. Ljubi prostor
9. Rennes le Chateau, Francija: Krajinsko svetišče grala
10. Religija duše
11. Zveza Zemljinih bitij
12. Avebury, Anglija: Kamniti krogi, krogi v žitu
13. Konec časa
14. Svetovi Zemljine notranjosti
15. Ženeva: Interdimenzionalni portal
16. Malta: Korenine stvarjenja
17. Seeland, Švica: Krajina poduhovljene Zemlje
18. Viharji na čustveni ravni
19. Odrešitev iz vzorcev nasilja
20. Paderborn, Nemčija: Voda je sveta
21. Revolucija na nebu
22. Pripoved o Noetovi barki
23. Benetke: Vonj paradiža
24. Navzočnost umrlih

25. Presenečenje območja za hrbtom
26. Hallstatt, Avstrija: Dvojna piramida v pokrajini
27. Univerzalni jezik
28. Novi organi zaznavanja
29. Gotland, Švedska: Kozmični srčni sistem
30. Konec snovnosti
31. Politika čistega srca
32. Praga: Mestna krajina pa meri alkemije
33. Finska: Dežela kot organizem
34. Luciferični sindrom
35. Darilo telesa
36. Sarajevo: Spolna čakra Evrope
37. Skrivnost Odrešenice
38. Moč prvobitne ljubezni
39. Ljubljana: Veržica zemeljskih zvezd
40. Carigrad, Turčija: Zmajev hrbet Evrope
41. Recikliranje »temnih sil«
42. Ključi nove etike
43. Mala Azija: Sedem krajev iz Apokalipse
44. Čakre preobrazbe
45. Vrnitev vilinskega ljudstva
46. Galilejsko jezero: Organ Zemljine besede
47. Živali v nas in okoli nas
48. Domovina Zemlja
49. Almaty, Kazahstan: Središče Azije
50. Filipini: Dihanje Zemlje
51. Izviri življenjske moči
52. Tri ravni prizemljitve
53. Havaji: Oceani in gore delujejo skupaj
54. Preobrazba elementarnih bitij
55. Čaščenje čistega srca
56. Quito, Ekvador: Amerika in Zemljina duša
57. Ljuba Zemlja, kako ti gre
58. Izziv leta 2012
59. Rio de Janeiro, Brazilija: Pogovor z oceanom

Zemlja kot mandala, ki povezuje notranje vesolje z zunanjim

1. ZEMLJIN PROSTOR: ZEMLJINA EKOSFERA, ZEMLJINO VESOLJE

Zemlja ni samo krogla, drveča skozi vesolje. Zemlja je predvsem točka miru. Kot temelj raznovrstnih evolucij in bogastva živega stoji v popolni tišini na svojem mestu sredi univerzuma, da bi izpolnila svojo božansko nalogo.

V tem smislu bi bilo potrebno razumeti antične predstave o Zemlji, ki so jo postavljale v središče vsega vesolja. Sonce, Luna in zvezde plešejo okoli Zemlje. V simboličnem jeziku starih kultur to pomeni, da je Zemlja predvsem avtonomno bitje v središču vesolja, seveda sprejemljivo za vse vplive, ki jih dobiva iz vesoljskih širin, da bi pospešili evolucijo življenja na njenem površju.

Da Zemlja žari sredi vesolja, pomeni, da ima svoj lastni jaz. Ni zgolj Sončev satelit, ni samo bitje, ki bi ga usmerjalo kar koli zunanjega. Zasedrana je v svoje lastno kozmično središče. Vir blagoslova njene življenjske moči in vir modrosti, ki usmerja njen razvoj, je v središču Zemlje in ne kjer koli zunaj v neskončnem, kaotičnem galaktičnem prostoru, ki ga slutimo v daljavi zunaj nas.

Ko so ljudje začeli množično verjeti, da Zemlja neutrudno kroži okoli daljnega Sonca, od katerega je odvisna bujnost njenega življenja, so jo oropali njene identitete. Zemljo so dokončno desakralizirali, razbožanstvi in jo prepustili neomejenemu izkoriščanju.

Zemlja nosi v središču lastno sonce. Je zvezda, ki se je naučila usmerjati svojo svetlobo navznoter in je divje ne razmetava navzven, kot to počne naše Sonce. Zemlja je v tem smislu veliko starejša in modrejša zvezda.

To, kar Zemlja projicira navzven, je rajski vrt, ki se je postopno razvil na njenem površju. Svetloba planeta Zemlja žarči v vesolje v obliki dehtečih rož, s snegom prekritih gora, srebrnkastih morij ...

Da bi preprečili dokončno uničenje Zemljine biosfere, je potrebno najprej spoznati pravo identiteto sestre Zemlje in jo spoštovati.

Odmakniti se moramo od razumske predstave o Zemlji »na robu« in trdno verovati v osredinjenost planeta Zemlje v njegovem središču.

To nadalje pomeni, da Zemlji priznamo njeno samozavedanje in tako tudi njeno sposobnost, da zavestno oblikuje biosfero na svojem površju, in da se je sposobna o tem sporazumevati tudi z nami, ljudmi, in seveda z vsemi drugimi bitji.

Šele na podlagi spoznanja samozavestne Zemlje, Gaje, se lahko razcveti novo razumevanje raznovrstnega življenja na njenem površju.

Da bi se lahko na njenem površju razcvetelo raznovrstno življenje, je Gaja razvila večdimenzionalno biosfero, *Zemljin prostor*, v katerem so za vsa bitja in tudi za življenje krajine zagotovljeni najboljši pogoji za razcvet in razmah. Zemljin prostor je maternica zemeljskih evolucij, v kateri nam je dano na voljo primerno okolje, v katerem lahko smiselno in srečno živimo zdravi.

Zemljin prostor ni enak pojmu biosfere. Ne gre samo za pisano ponudbo fizičnih pogojev, ki omogočajo življenje. Inteligentno in z večnostjo Biti povezano življenje lahko obstaja samo, kadar je v Zemljinem prostoru na voljo tudi obilo vitalno-energijskih (eteričnih) sil, kadar vse ravni in bitja zemeljskega vesolja prežema nevidna kakovost zavesti. Nujna je tudi povezava s praprostorom večnosti – govorimo o duhovni dimenziji krajine in Zemlje kot celote. Govorimo raje o ekosferi.

Šele pod pogojem, da Zemljina ekosfera vsebuje tudi nevidne dimenzije, vitalno-energijske sile, vseobsegajočo zavest in duhovne ravni, lahko govorimo o kozmičnih razsežnostih Zemlje.

Zemlja ni nič manj kozmična, kot je kozmos sam, katerega del je. Pojem 'Zemljino vesolje' je zdrava alternativa materialističnim predstavam o Zemlji, alternativa njeni desakralizaciji. V zemeljskem vesolju so se kozmične in zemeljske razsežnosti Biti spojile v Zemljino ekosfero.

Zemljino vesolje, Zemljina ekosfera, je dom radosti, stvarjenja in večnega spreminjanja. Spoznajmo ta prostor in raziščimo njegove razsežnosti!

2. ZAZVENELO JE OBDOBJE PREOBRAZBE

Konec drugega tisočletja po Kristusovem rojstvu se je približeval z znamenji negotovosti. Stare prerokbe so napovedovale konec sveta. Babica mi je že kot otroku večkrat recitirala Sibilino prerokbo: »Tisoč, še enkrat tisoč, in tisoč nikoli več.«

In res, že jeseni leta 1997 smo lahko zaznali nenavadna nihanja v Zemljinem vitalno-energijskem polju. Včasih je bilo videti, kot da se je Zemlja obrnila na glavo. Močno sem se vznemiril.

Šele niz sanj, ki so si več noči sledile druga za drugo in so se me močno dotaknile, me je prepričal, da ne slutim globalne katastrofe, temveč se je v resnici začel samozdravitveni proces Zemlje, neka vrsta globalne preobrazbe, ki zadeva Zemljino ekosfero in tudi vse nas, vsa bitja na Zemlji.

Prve sanje so mi dale slutiti, da se bo svet okoli nas močno spremenil na subtilnih ravneh. Le zato, ker smo ljudje togo osredotočeni na materialno raven Biti, tega ne opazimo.

V sanjah sem kot norec begal sem ter tja med množico ljudi, ki so, zatopljeni v svojo pot, v vseh mogočih smereh prečkali prostoren trg, in na vso moč kričal: »Še zmeraj mislimo, da je resničnost takšna, kakršna je zmeraj bila! To ni res! Kar vidimo, je le še spomin nanjo!«

V naslednjih sanjah sem se zavedel, da katastrofe, ki jih čedalje pogostejše opažamo okoli sebe, pravzaprav zrcalijo pozitivne procese preobrazbe. Samo zato, ker ne zaznavamo subtilnih sprememb, ki se dogajajo znotraj Zemlje, in jih s svojo zavestjo ne dojemamo, katastrofe doživljamo kot vrsto izključno nesrečnih dogodkov.

Po stopnicah sem se spustil v klet svoje hiše in ugotovil, da je verjetno počila kanalizacijska cev, ker voda teče iz zidu. Že sem si obupan predstavljal, kakšni bodo stroški z razbijanjem zidu, da bi ugotovili, kje cev pušča. Toda že v naslednjem trenutku sem uvidel, da ne gre za odplake, temveč da iz zidu teče kristalno čista izvirska voda, ki si je utrla pot skozi zid v kleti naše hiše.

Pravzaprav sem že v začetku leta 1998 ugotovil pomembne spremembe v Zemljinem energijskem polju. Do tedaj je pri Zemljinih sevanjih prevladoval element zemlja. To pomeni, da je bila planetarna zavest osredotočena predvsem na materialno raven svojega obstoja. Od maja tistega leta dalje pa je to vlogo prevzel element zrak. To bi lahko pomenilo, da novoporajajočemu se zemeljskemu prostoru nič več ne vlada gostota materije (element

zemlja), temveč veliko bolj prepustna kakovost zavesti (element zrak).

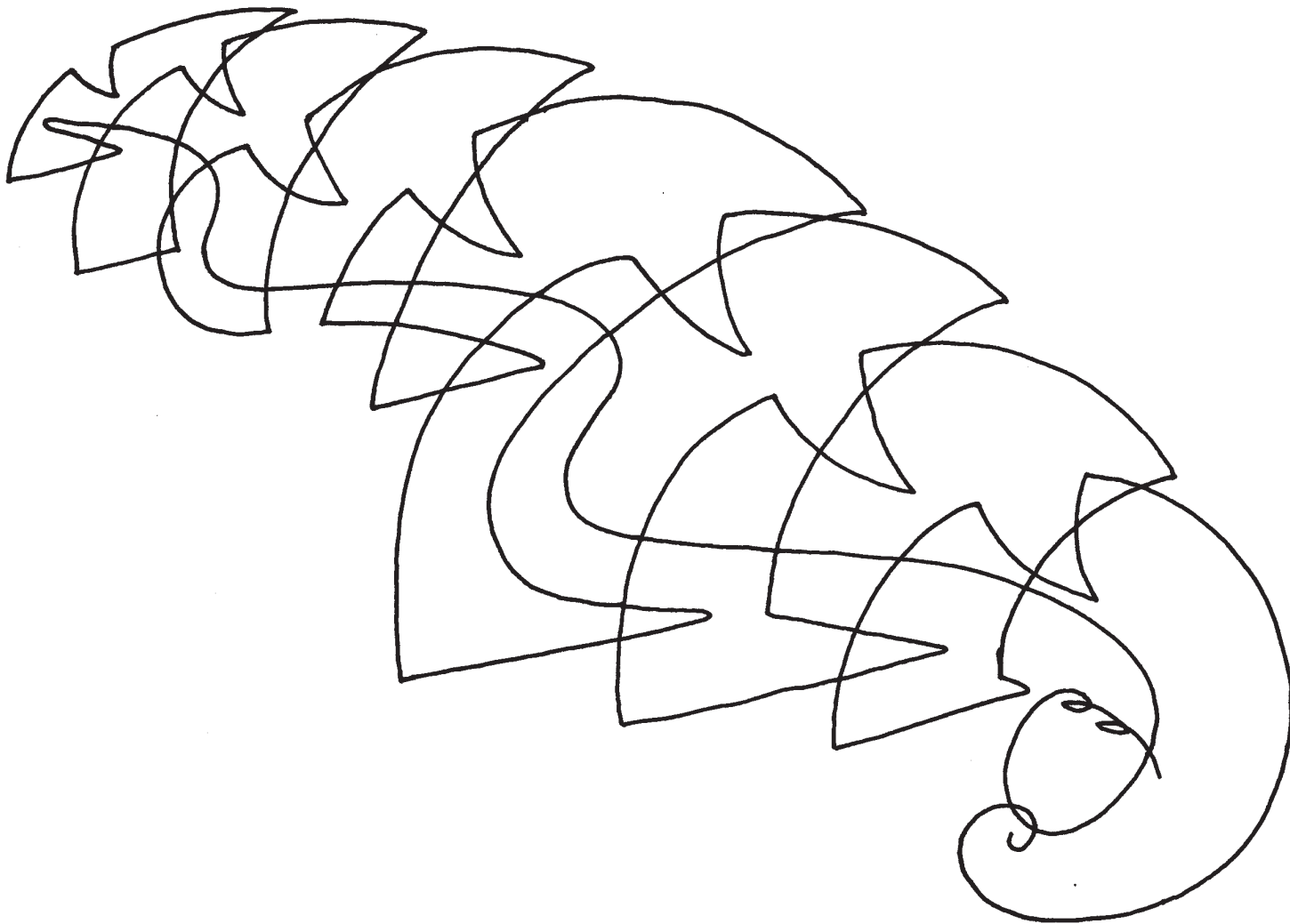
Težko bi našteali vse, kar so s seboj prinesli naslednji valovi zemeljskih sprememb. Razmerje med Zemljinimi in kozmičnimi silami, kot smo ga poznali do zdaj, se čedalje bolj obrača na glavo. Spreminja se tudi vloga živali in elementarnih bitij v zemeljskem vesolju. Zastareli miselni vzorci in čustvene travme – tako pri ljudeh kot tudi pri krajih in deželah – prodirajo in luč zavesti, da bi se očistili in razrešili. Čedalje več je preobratov, pri katerih se običajne koordinate zemeljskega prostora postavljajo na glavo.

Spreminjanje zemeljskega prostora lahko primerjamo z levitvijo kače. Stara koža je razvijajoči se Zemlji postala pretesna in je začela pokati na številnih krajih. Nič ne de! Pod staro, ponošeno kožo se že pripravlja nova prostorska struktura, ki je veliko prostornejša kot stara. Ta bo kači – zemeljskemu vesolju – omogočila nadaljnji razvoj.

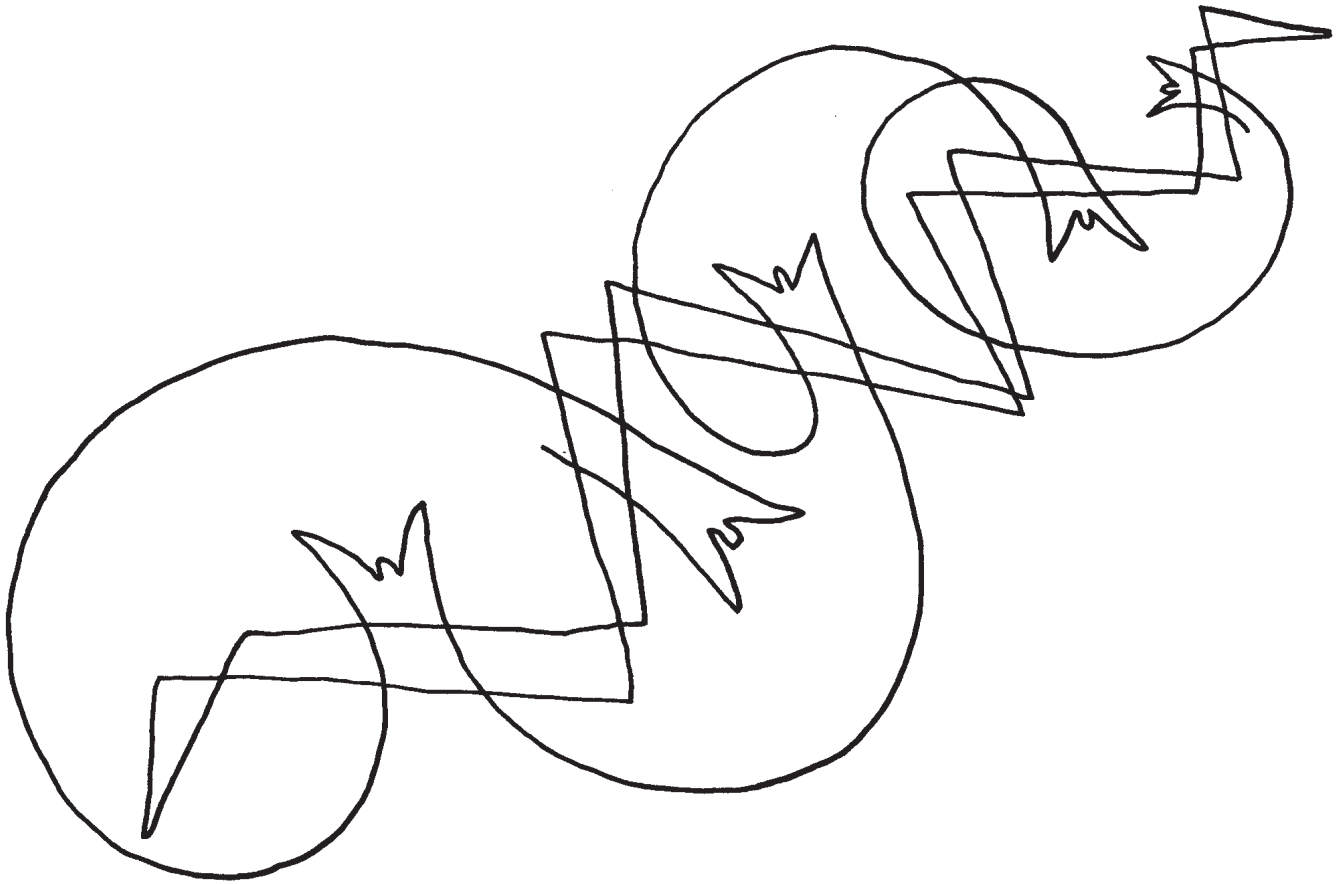
Ko se bo nova koža (oziroma nov prostor) dovolj izoblikovala, se bo Zemlja osvobodila, slekla bo staro kačjo suktno (staro prostorsko strukturo) in uživala v prostornosti nove stopnje svoje evolucije.

To praktično pomeni, da kljub intenzivnemu notranjemu spreminjanju življenje na Zemljinem površju še naprej lahko teče po starih tirnicah in na zunaj ne kaže bistvenih sprememb. Preobrazba poteka na nevidnih vitalno-energijskih (eteričnih), čustvenih in duhovnih ravneh prostora.

Nov življenjski in razvojni prostor se poraja na nevidnih ravneh. Ko se bo dovolj izoblikoval in okreplil, bo začela stara prostorska struktura, v kateri trenutno živimo, pokati in izginjati, da bi dala prostor novemu Zemljinemu vesolju.

Nastajanje novega prostora je podobno levitvi kače

Interdimenzionalni portal v Centralnem parku, Manhattan

3. NEW YORK: MEGALITI NA MANHATTNU

Če omenimo megalite na Manhattnu, vsak takoj pomisli na orjaške stolpnice New Yorka, ki jih razum dojemata kot predimenzionirane stoječe kamne (menhirje). Toda, pa naj zveni še tako neverjetno, sredi mestnega prostora Manhattna res stojijo mogočni granitni bloki, ki so po svoji funkciji podobni neolitskim megalitom v Evropi.

Seveda se ne nahajajo na pravokotno križajočih se avenijah in ulicah Manhattna. Tam je praktično izrabljen že vsak kvadratni meter tal. Megaliti se najdejo sredi otoka Manhattna, kamor urbanizacija še ni posegla. Tam se je ohranila parkovna pokrajina velikanskih razmerij z zelo ohranjeno naravo, imenuje se Centralni park.

Če ne upoštevamo fontan, športnih igrišč in drugih posegov v prostor, ki sodijo v prestižni mestni park, se je v Centralnem parku dobro ohranila prvobitna skalnata pokrajina. Gre za valovito črno kožo iz granita, ki jo večinoma prekrivata prst in rastje. Le tu in tam gleda iz tal skalnat grič iz črnega granita, ki so ga zgladili visconsinski ledeniki med zadnjo ledeno dobo.

Ledeniki pa niso zgladili samo črnega granitnega površja, temveč so odgovorni tudi za posamezne granitne bloke, ki so jih s svojimi ledenimi jeziki prinesli z daljnega severa. Ti bloki so le na videz naključno razmetani po vsej dolžini Centralnega parka.

Če jih natančneje pogledamo, nam ne uide, da so granitni bloki skrbno razporejeni. Nekateri so nameščeni na zaobljenih granitnih glavah prakamnine, druge dviguje v zrak vznožje, sestavljeno iz manjših skal, kot to lahko opazimo pri zgodovinsko najstarejših dolmenih.

Mogoče je, da so bili nekoč razporejeni vzdolž celotne manhatnske osi, ki danes teče po 6. aveniji na jugu in po aveniji St. Niclas na severu. Žal so se do danes pomembnejše granitne skale ohranile samo v južnem delu Centralnega parka, kjer je narava najbolj ohranjena.

Človeku ni težko začutiti, da so bili megaliti Centralnega parka postavljeni na svoje mesto z jasnim namenom. Če bi prisluhnili njihovem nihanju, bi ugotovili, da izjemno močno žarijo.

Zaznavanje tudi kaže, da navzočnost megalitov opredeljujeta dve različni fazi. Na eni ravni se kažejo kot nenavadne skale, ki izžarevajo neki geometrični vzorec. Med drugo fazo pa se preobrazijo v prastara in modra bitja. Zaznava se jih kot ljubeče prijatelje kozmičnega izvora. Lahko bi rekli, da gre za kozmična elementarna bitja.

Kakšna bi lahko bila vloga teh skalnatih bitij? Stojijo ali ležijo vzdolž manhatnske vzdolžne osi, ki je v resnici razpoka. Ni nujno, da gre za geološko razpoko, vsekakor pa gre za eterično razpoko, ki vodi globoko navzdol v globino zemlje.

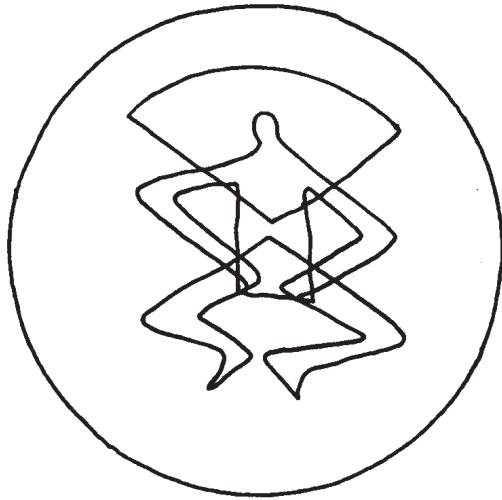
Podzemlje Manhattna je podobno velikanskemu zbiralnemu življenjske sile, ki se iz njega steka v eterično razpoko. Pravzaprav sploh ne gre za razpoko, temveč bolj za nekakšna vrata, natančneje za energijski portal. Portal je kot brazda v pramorje, vtisnjen v podzemlje Manhattna.

Vloga manhatnskih megalitov naj bi bila po potrebi odpirati ali zapirati omenjeni portal. Kar nekaj časa so megaliti »spali« in je bil portal zato zaprt. Po katastrofi 11. 9. 2001, ko sta bila uničena stolpa dvojčka Svetovnega trgovskega centra, pa so se prebudili.

Manhatnski megaliti varujejo portal, ki omogoča komunikacijo med Zemljinim zunanjim in notranjim univerzumom. Ta komunikacija je v času preobražanja Zemlje odločilnega pomena. Tako se da razumeti, zakaj so bili newyorški megaliti ob udarcu nesrečne katastrofe iztrgani iz svojega spanja.

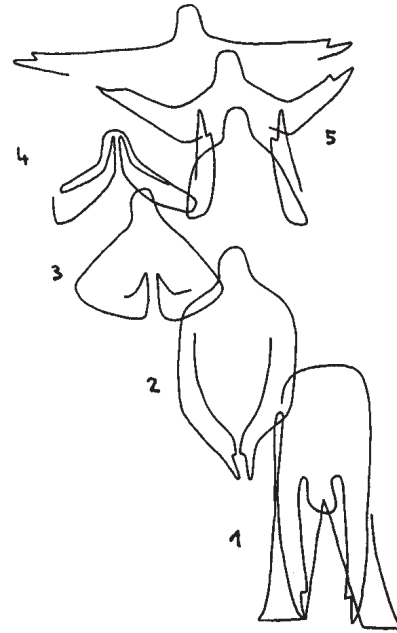
Odprtina znova odprtega manhatnskega večrazsežnostnega portala pa je le delno v sozvočju s položajem megalitov. V zadnjih letih se je postopno oblikovala dokončna podoba portala. V obliki cikcak črte poteka vzdolž Centralnega parka in pri tem zajema tudi nekatere izmed starih megalitov.

Prehod med kozmično širjavo in zemeljsko notranjostjo, ki New Yorku, sedežu Združenih narodov, določa njegov planetarni pomen, je znova odprt!

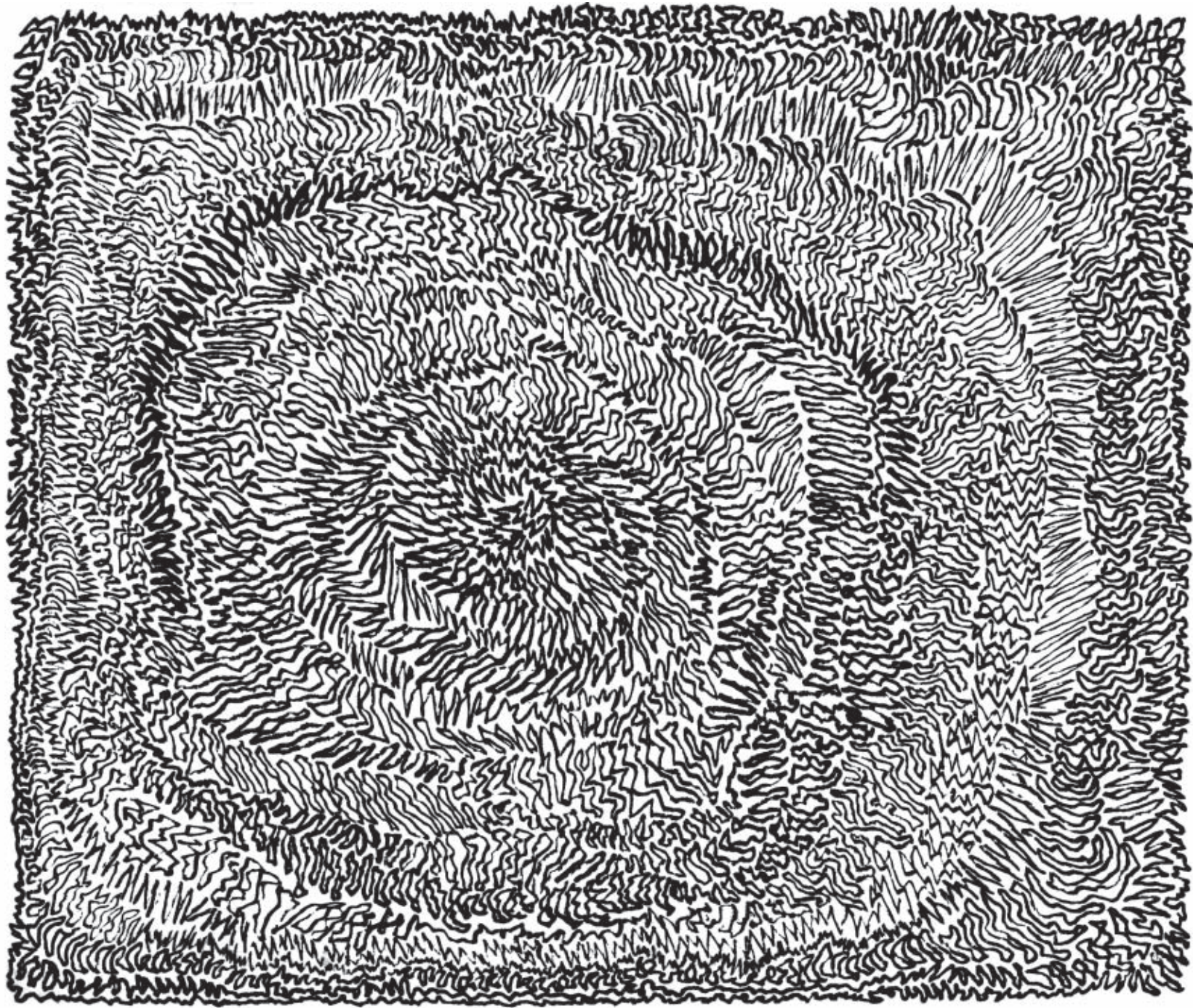
VAJA 1: ZA ZAZNAVANJE ZEMELJSKEGA PROSTORA

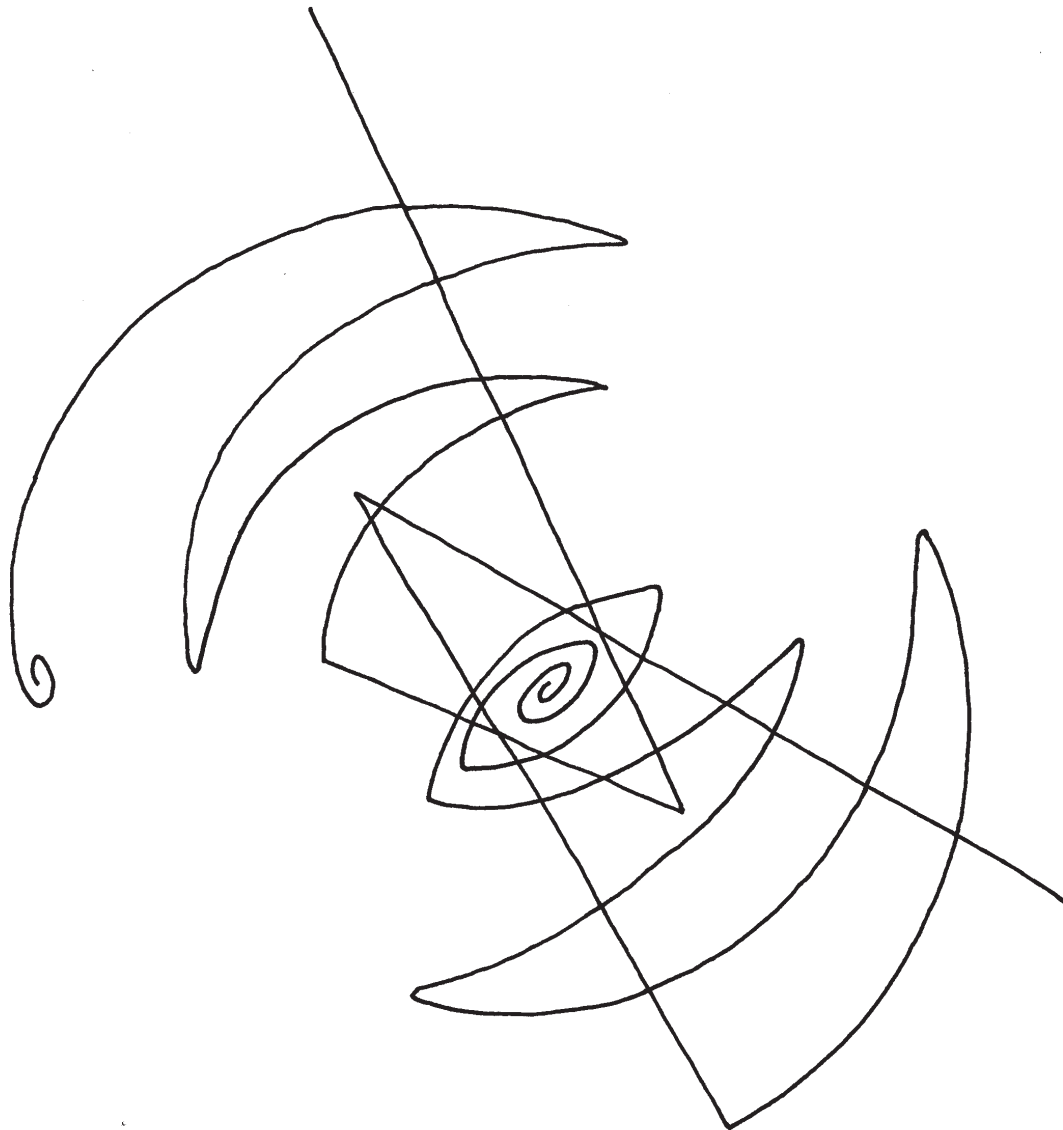
- Ko sediš, pripravljen za meditacijo, si predstavljaš, da sediš prav v središču Zemlje.
- Pozabi na zgodbo o vročini v Zemljini notranjosti, peklenskem ognju itn., in bodi sprejemljiv za vse, kar izkušaš.
- Tvoje središče, ki je navadno v območju popka, je identično z Zemljinim središčem.
- Zemljine življenjske oblike se enakomerno razgrinjajo v vse smeri. Drevesa rastejo navzgor, navzdol, na desno in na levo. Tudi ptice letijo v vse smeri ... Bodi ustvarjalen v domišljiji!
- Nato se znebi vseh predstav, pozabi nanje in prisluhni, kaj ti sporočajo občutki in kaj ti prinašajo izkušnje.

VAJA 2: ZA OZEMLJITEV GLAVE (VAJA MANHATTAN)

- Medtem ko stojiš, se nagni naprej, tako da se z iztegnjenima rokama skoraj dotikaš tal. Predstavljaš si, da z rokama segaš v Zemljino središče.
- Nato se počasi zravnaj in pri tem vzdolž svoje osi pritegni k sebi navzgor tudi povezavo iz središča Zemlje. Roki sta združeni z dlanema.
- Ko prideš do višine srca, kažejo vrhovi prstov navzgor kot pri molilni drži.
- Dvigaj roki še naprej in ko sta v višini obraza, ju za trenutek zadrži v molilni drži pred tretjim očesom.
- Nato roki počasi in kar se da daleč iztegni na levo in desno. Pri tem opazuj odpiranje prostora v svoji glavi.
- Potem se počasi skloni k tlom in začni vajo znova. Ponovi jo nekajkrat.

Zunanje in notranje vesolje se škarjasto prepletata, disk Zemljinega površja je v središču škarjastega modela vesolja

4. SINERGISTIČNA PODOBA SVETA

Pređen je prevladal razumski pogled na vesolje, nihče ni niti pomislil, da bi Zemlja lahko bila krogla. Okrogla Zemlja je pravzaprav zrcalna slika človeškega razuma, ki pozna le pojave stvarjenja, obrnjene navzven, za notranje vzroke pa ne kaže nikakršnega zanimanja. Če stojiš na krogli, je tvoja pozornost usmerjena navzven.

Ko si je človek začel predstavljati Zemljo kot kroglo, je sebe potisnil v kletko izključne zunanosti. Oči orjaških teleskopov nenehno predirajo nočno nebo in nikjer ne najdejo ljudem sorodne duše. Smo na tem, da bomo sredi močno obljudenega vesolja umrli od osamljenosti.

Slika sveta, ki so jo prvobitne kulture ustvarile na podlagi izkušenj z bitjem Zemlje, je bila povsem drugačna. Znani slovenski mit o ribi Faroniki govori o Zemlji kot okrogli plošči, ki jo na svojem hrbtu nosi arhetipska riba.

Zdravje ali izginotje življenja na zemeljskem površju je odvisno od tega, kar se dogaja v notranjosti Zemlje. Faronika o tem pravi: *»Če bom jest z mojim repom vila, ves svet pogubljen bo! Če se bom jest na hrbet zvrnila, ves svet potopljen bo!«*

Ženo-ribo Faroniko lahko razumemo kot upodobitev Zemljine duše, kot notranji jaz planeta, ki usmerja življenjske procese in njihove spremembe na Zemljinem površju. Sreča in nesreča bitij na površju je odvisna od uglašnosti med namenom duše in ritmi Zemljinega telesa. Prvobitne kulture niso brez razloga skrbno negovale odnos do Matere Zemlje, oblikovale kroge iz stoječih kamnov, postavljale menhirje, slavile obrede ...

V času globokih sprememb ne bi smeli še naprej gledati na Zemljo kot na brezdušno, vase zaprto kroglo. Tudi nima smisla vračati se k stari predstavi o Zemlji kot okrogli plošči. Ali bi obe predstavi o Zemlji lahko združili v smislu sinergije? Taka možnost mora obstajati, saj vesolje vsebuje množico različnih dimenzij.

Vzemimo za novo sliko sveta škarjast model. Po eni strani segajo razsežnosti vesolja navzven proti medzvezdnemu prostoru, po drugi strani pa se raztezajo navznoter, torej k središču Zemlje. Pri tem se širijo skozi večslojni podzemni svet, ki se izmika našemu pogledu.

Vesolje se škarjasto razširja navzven in tudi navznoter. Različna bitja in civilizacije naseljujejo tako dimenzije, ki se razpirajo v nebo, kot tudi plasti v prostoru Zemljine notranjosti, ki se na videz čedalje bolj ožijo.

Pri tem je treba upoštevati, da se prostor v Zemljini notranjosti, bolj ko se približujemo središču Zemlje, le na videz oži. V resnici se prostor v Zemljini notranjosti čedalje bolj širi, ker gre za duševne in duhovne dimenzije, ki pripadajo neomejenemu prostoru večnosti.

Ob tej soodvisnosti se da podobo Zemlje kot okrogle plošče razložiti na nov način. Ploščat videz nastane, ker imamo opraviti s posameznimi pokračinami na Zemljinem površju, ki energijsko delujejo kot diskom podobne zaokrožene enote. Vsaka enota (holon) Zemlje deluje kot občutljiva opna, ki leži na presečišču med zunanjimi in navznoter razprostirajočimi se vidiki univerzuma. Pri tem je vsak holon individualne narave in prispeva k celostnosti Zemlje posebno kvaliteto.

Vsak posamezni holon Zemlje leži na presečišču med »nebo« in »podzemljem«. Razsežnosti našega vesolja, ki segajo navzven in navznoter, se med seboj sporazumevajo skozi vsako diskasto opno Zemlje posebej in s tem pospešujejo čudovito življenje na Zemljinem površju. Čudež planeta Zemlje, ki duhu omogoča utelešanje v materiji, ne bi bil mogoč, če sile in informacije ne bi imele možnosti, da se iz notranjega vesolja skozi zemeljsko opno pretakajo v zunanje vesolje, in nasprotno.

Ali takšno predstavo o svetu lahko spravimo v sklad z okroglo obliko Zemlje? Seveda! Posamezne holografske Zemljine enote (diskaste opne) se dopolnjujejo, da bi na koncu sestavile megaopno, ki jo dojemamo kot zemeljsko kroglo.

5. SVETOVİ V ZEMLJINI NOTRANJOSTI

Tragika, ki jo je povzročila izključno razumsko zamišljena podoba sveta, je v tem, da ljudi odvrča od Zemlje kot osebnega bitja. Namesto da bi človek svoj korak usmerjal k viru življenja, k Zemljinemu središču, usmerjamo svojo pozornost navzven, k »hladu« fizičnega vesolja.

Zberimo vsi skupaj toliko poguma in se tako dolgo upirajmo navidezni prepričevalni moči razuma, dokler ne bomo zagotovili glasu srca, intuiciji, enakovredno mesto v sferi svoje zavesti.

Astrologija nam učinkovito pomaga spoznati globlji pomen zunanje- ga univerzuma in doumeti sporočilo posameznih planetov in zodiaka. Po drugi strani se je v zadnjih dveh desetletjih na novo izoblikovala geomantija, veda, ki je sposobna ljudem pomagati pri njihovi vnovični povezavi z večdimenzionalno Zemljo. Gre za vedo, ki se ukvarja z vitalno-energijskimi polji in zaznava energijska središča krajine ter sfere njene zavesti.

Druge naloge geomantije bi bila, da bi nas, ljudi, seznanila s svetovi v Zemljini notranjosti, z arhetipskimi plastmi Zemljine zavesti in civilizacijami, ki naseljujejo notranje vesolje Zemljinega središča.

Ob tem trčimo na hude pridržke in blokade, ki nekaterim ljudem ne dovolijo, da bi svobodno uživali v novi sinergistični sliki sveta. Predvsem gre za predstavo o peklu, ki naj bi obstajal v Zemljini notranjosti. Razum, preoblečen v religiozna oblačila, človeka straši, da naj bi bilo središče Zemlje nekakšen grozljiv kraj, kjer se plačujejo grehi, storjeni na Zemljinem površju. S tem se svetove v Zemljini notranjosti najstrožje tabuizira, hkrati pa zasenči dušne razsežnosti Zemlje.

Znanstveno mišljenje je to grozljivo sliko preslikalo v podobo nič manj strašljivega razžarjenega Zemljinega jedra. Zato nam ljudem ne ostane drugega, kot da se odvrnemo od gnusnega Zemljinega notranjega sveta in verjamemo zgolj v ekskluzivno zunanost zemeljskega sveta.

Še nekaj besed o podobi pekla: nikakor ne želim zanikati obstoja notranjih svetov, potrebnih za posmrtno preobrazbo. Soočanje z resnico brez vsake iluzije sodi k procesu izoblikovanja celostnega človeka. Praktično gre za območja, ki omogočajo potek nujnih posmrtnih procesov. Vsekar jih je mogoče najti tudi med plastmi Zemljinega notranjega univerzuma.

Omenjeni trik razuma pa je v tem, da je območja posmrtno preobraz-

be umestil v zavest različnih kultur, tako da zakrivajo Zemljo kot bitje. Zanikajo božansko naravo njenega jedra in spreobračajo ljubeče bistvo notranjega Zemljinega vesolja v grozljive podobe.

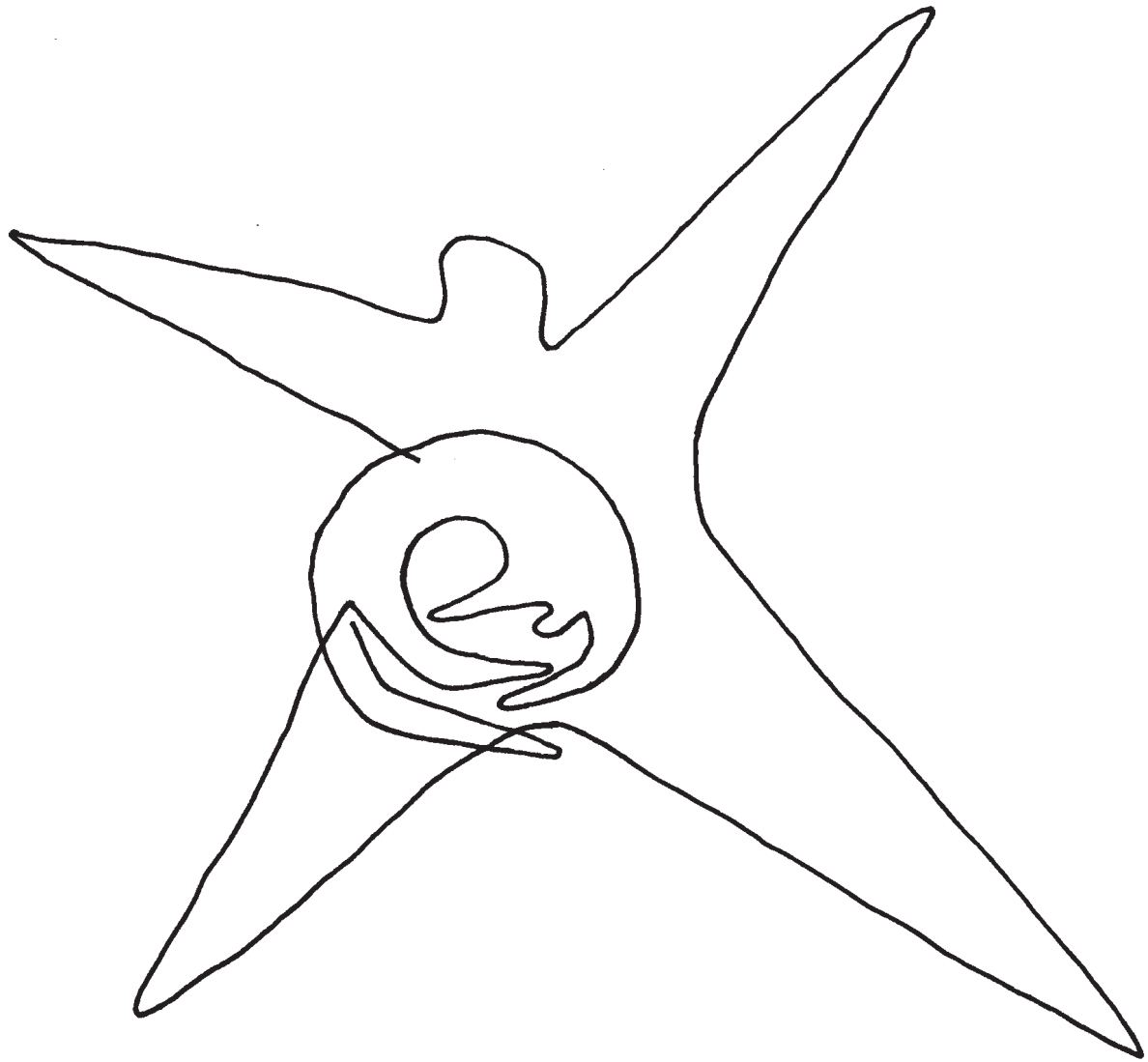
Po drugi strani pa se čedalje pogosteje soočamo s sporočili, ki očitno izvirajo iz sfere zavesti Zemljinega središča. Naj na primer omenimo kroge v žitu, ki se vsako leto pojavljajo na poljih različnih dežel po svetu. Neznana moč prisili žitne bilke od znotraj, da se upognejo prav v skladu z določenim geometričnim vzorcem.

Simbolična vsebina posameznih krogov v žitu in govorica njihove geometrije je očitno sorodna različnim kulturam na Zemljinem površju. Hkrati pa lahko v kozmičnem izžarevanju krogov v žitu prepoznamo izraz Zemljine zavesti oziroma njene duše.

Lahko domnevamo, da imamo v primeru krogov v žitu opraviti z inteligenco iz Zemljine notranjosti, ki deli podobne kulturne in civilizacijske izkušnje z nami, bivajočimi na površju Zemlje, čeprav domnevno obstaja na nekih drugih ravneh bivanja kot mi, utelešeni ljudje. Lahko govorimo o vzporednih civilizacijah, ki naseljujejo različne plasti notranjega zemeljskega univerzuma. Z nami se skušajo sporazumevati v jeziku, ki ga poznamo iz svojih izkušenj.

Usoda krogov v žitu, teh čudovitih sporočil iz središča Zemlje, sicer ni obremenjena s predstavami o peklu, čeprav jim ni nič bolj prijazna. Kroge ponarejajo, da bi prikriili prvotno kakovost njihovih sporočil in zasejali dvom o njihovem resničnem poreklu.

Očitno se ljudje bojimo priznati glas iz Zemljine notranjosti. Natančneje rečeno, bojimo se, da bi se podrla stara enostranska predstava o svetu, ki nas »varuje« pred modrostjo in ljubeznijo Zemljinih bitij.

Zunanji svetovi in svetovi v Zemljini notranjosti